

nogen Nødvendighed for at skaffe Statskassen flere Betalingsmidler, end den i dette Dieblif har. Jeg behøver jo kun at erindre om, at vi ved Siden af en meget betydelig Fremgang i Indtægter tillige i Løbet af de første Aar bespare et meget betydeligt Beløb, som hidtil har været anvendt til tvungen Amortisation paa de udenlandske Laan, og at vi desuden have temmelig betydelige disponible Fjonds, saavel under Reservecfonden som under den saakaldte Kassereholdning. Det forekommer mig altsaa at være givet, at der for Tiden ikke kan eller bør være Tale om at paalægge Skatteyderne større Byrder, end de nu have.

Jouquières: Jeg har bedet om Ordet for at udtale mig om det foreliggende Lovforslag, men forinden skal jeg dog tillade mig nogle Ytringer om vort Lands Forsvar i Almindelighed. Det vil findes, at mine Anskuelser i denne Henseende falde meget nær sammen med Motiveringerne i det Lovforslag, der er forelagt af den høitærede Krigs- og Marineminister, og det kunde derfor maaske synes at være en unødvendig Gjentagelse, naar jeg her fremsætter disse Anskuelser; men jeg har dog ment, at det vilde være rigtigt, at de kom til Orde her i Thinget fra et af dets Medlemmer. Der er ikke saa meget fødelelandsfjendte Medborgere, som forudsatte, at, hvilke Bekostninger vi end anvende paa Forsvarsvæsenet, saa vilde vi dog ikke være i Stand til at udrette noget Syndeligt, og som derfor mene, at det Rigtigste vilde være, at vi gjorde meget betydelige Indskrænkninger i vore Udgifter dertil. Jeg kan godt forstaa denne Antagelse, men jeg deler ikke dens Forudsætning. Disse Medborgere ville søge en Garanti for Statens Bestaaen deri, hvis man kunde opnaa at faae Danmark erklæret for en neutral Stat, og i hvilket Tilfælde man da vilde kunne indskrænke Udgifterne til Forsvarsvæsenet til det mindst Mulige, som de garanterende Magter vilde forlange af os. Dette vilde nu vistnok være fuldkommen rigtigt, dersom man overhovedet kunde skjenke Garantier og Traktater nogen Tiltro; men det forekommer mig, at vort Fædreland selv afgiver et Bevis paa, hvor lidet Tiltro man i den Henseende kan skjenke disse Traktater, og jeg tror derfor ikke, at man kan berolige sig dermed. Der er andre meget fødelelandsfjendte Medborgere, som vel tro at kunne gjøre ikke Lidet for Landets Forsvar, men som finde, at Udgifterne dertil ere saa store, at Landets Udvikling i andre Retninger vilde lide for meget derunder, og at vi derved vilde tabe Betydeligt i levende Kraft. Dette kan jeg ikke ganske forstaa; thi det forekommer mig dog, at Landets Bestaaen er det Vigtigste, og jeg frygter for, at, dersom man gif ind paa at indskrænke Udgifterne til Forsvaret, og man saa senere under uligfærlige Omstændigheder mistede sin Selvstændighed, man da bittert vilde bebrejde sig dette; man vilde da tillige komme til at lide saa store Tab,

at de langt vilde opveie det, vi havde vundet ved at gjøre disse Besparelser. Jeg kan derfor ikke gaar denne Vej, naar jeg tror, at der er Udfigt til, at vi kunne kaste et ikke ringe Lod i Bægt-skaalen for at bevare vor Selvstændighed. For mig staaer det ganske vist som en given Ting, at, dersom vi blive udfatte for Angreb af en Stormagt, og der ikke er Udfigt til, at Nogen vil hjælpe os, saa maa vi til Slutning bukke under; men hvad vi kunne gjøre, er dels at lægge saadanne Banskæligheder i Veien, at et Angreb bliver mindre sandsynligt, dels at gjøre en Modstand, der kan trække Begivenhederne saaledes ud, at, dersom Nogen vil komme os til Hjælp, enten af Interesse eller ogsaa af Selvtinteresse, der da ogsaa gives dem den fornødne Tid dertil. At vi skulde blive indvillede i en Krig med en mindre Magt, forekommer mig høist usandsynligt; men dersom vi ere forberedte paa at modtage et Angreb af en større Stat, da ere vi jo ogsaa forberedte paa at modtage et Angreb fra en mindre. En Eventualitet, der let kunde fremkomme, er jo den, at vi enten med eller imod vor Villie bleve indvillede i en Krig imellem Stormagterne; men under en saadan Eventualitet lader det sig ikke i Forveien sige, hvorledes Forholdene ville stille sig; det alene kan man sige, at vi i saa Fald vilde have større Frihed i vore Bevægelser, idet vor Underlegenhed tilføes vil være enten neutraliseret eller dog formindsket, og vi altsaa vilde have større Disposition over vor Hær. Det, der er faretruende for Landets Eksistens, er et Angreb af en Stormagt med Udfigt til, at Ingen strax kan komme os til Hjælp, og jeg skal derfor tillade mig ganske kort at omtale, hvorledes Forholdene da kunne stille sig. Jeg gaar altsaa ud fra, at denne Stormagt vil kunne anvende en Flaade og en Hær imod os, der meget betydeligt overfiger, hvad vi ere i Stand til at kunne stille i Markten. Det Letteste for en Stormagt, der har Landgrænse fælles med os, og altsaa kan trænge ind fra Syd, vil være at overspømme Halvøen, og hvad enten vi der have en større Styrke eller vi have hele Hæren eller kun en lille Afdeling, saa kan man med Sikkerhed sige, at vi kun vilde kunne gjøre ringe Modstand; vor Fjende vil altid sørge for at have en saa betydelig Overlegenhed, at vi maa trække os tilbage, og at det i det Høieste vil kunne lykkes os, dersom vi have et befæstet Punkt der, at kunne holde os der i nogen Tid. Men dersom vi have samlet Størstedelen af vor Hær i Sylland, saa udsætte vi os for den store Fare, at Fjenden ikke alene besætter Fyen, hvad han med Letthed kan gjøre, men at han ogsaa kan gjøre Landgang paa Sjælland med en forholdsvis mindre Styrke. Sjælland vil da i det Tilfælde være berøbet enhver Forsvarsstyrke, og det vil da være den letteste Sag for Fjenden at bemægtige sig Kjøbenhavn. For mig er det nu en given Sag, at, naar Hovedstaden er i Fjendens Magt, er ogsaa dermed al